

Nieuwe Haagse stadsgezichten

Kunstproject jubilerende Maranathakerk

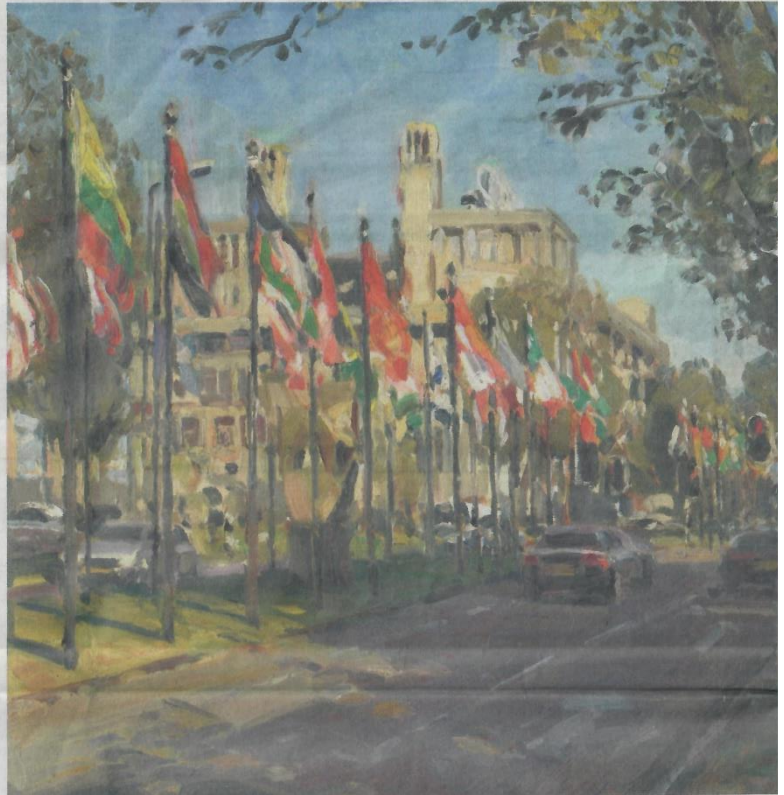
Oude pleinen en straten zetten zich vast in het geheugen. Zó ziet Den Haag er uit. Maar wat gebeurt er als kunstenaars eigenzinnige schilderijen en aquarellen maken van geliefde doorkijkjes en bruggetjes? Dan gaat de stad er anders uitzien. Dat is gebeurd. Veertig schilderijen, 'Nieuwe Haagse stadsgezichten', worden tentoongesteld op een expositie bij Kunstzaal Van Heijningen aan het Noordeinde.

Opdrachtgever van de bijzondere tentoonstelling is de Maranathakerk in Duinoord (2e Sweelinckstraat). De kerk bestaat zeventig jaar. Om dat jubileum te vieren werd een uniek kunstproject bedacht. In samenwerking met Leo van Heijningen werden schilders uit het hele land uitgenodigd om in een wijde kring rond de kerk karakteristieke stadsgezichten te schilderen. De belangstelling was groot. Niet twee of drie, zoals voorzichtig gehoopt, maar welgeteld veertien professionele, bekende kunstenaars wilden meedoen.

Omdat de helft van de schilders van buiten Den Haag komt, was een zonnige zaterdag de ideale gelegenheid om de stad te verkennen. Op gehuurde fietsen trok een heel gezelschap de stad door. Van het Regentesseplein naar de Van Speijkstraat, en via Zorghvliet naar het Sweelinckplein en het Statenkwartier.

De fietsende schilders kwamen ogen te kort. Wat is Den Haag toch een afwisselende stad. Elke tien minuten veranderde het beeld. Zo zit je in een voormalige arbeidersbuurt – bijvoorbeeld in de beroemde hofjes achter de Newtonstraat – en tien minuten later kijk je je ogen uit in de flitsende Internationale Zone. Zo bevestigt het project dat Den Haag inderdaad nog steeds een verzameling dorpjes is, elk met een eigen karakter.

Daarna volgden maanden waarin er gewerkt werd. Alle schilders hadden hun eigen, favoriete methode. Ze kozen een 'stek' ergens in Duinoord, de Zeeheldenbuurt of langs de Laan van Meerdervoort, en gingen aan de slag. Sommigen namen foto's en doken vervolgens hun atelier in. Anderen namen de ezel mee en posteerden zich ergens op de stoep of in de berm. Soms dagenlang, in de felle zon of in



Hans Versfel, Johan de Wittlaan met zon, olieverf, 40 x 50 cm.



Joanna Quispel, Laan van Meerdervoort, Den Haag, aquarel

de druilrige regen, om elke wisseling van licht en schaduw vast te leggen. De variatie van wat ze gemaakt hebben, is enorm. Het formaat van de schilderijen wisselt ook. Er zijn breekbare, sfeervolle miniatuurtjes bij. Andere doeken zijn fors.

Twee kunstenaars hebben het interieur van de Maranathakerk geschilderd, en beiden zijn tot een totaal verschillend resultaat gekomen. Dat is het mooie van het project: door de ogen van deze mannen en vrouwen ziet Den Haag er nog gevarieerder uit dan je meestal denkt. Hoewel ze allemaal 'realistisch' schilderen, kijken ze allemaal verschillend. En dat is te merken. Een beeldje aan de Scheveningseweg, of het sluisje van Houtrust, een tram die om de hoek komt, de karakteristieke witte gevelstenen in langgerekte straten – als toeschouwer word je meegenomen op hun ontdekkingsreis. En dat is een plezierige ervaring.

Neem Natalia Dik, die een prachtige boom op het Sweelinckplein schilderde – maar wel met een auto ervoor. Een veelzeggend



Haagse stadsgezichten rond de Maranathakerk toont een andere kant van de stad en daarmee de veelzijdigheid van de residentie.

Maar waarom neemt een kerk het initiatief tot een kunstproject? Het antwoord is simpel: kerk en kunst hebben raakvlakken. Kerken én kunstenaars zoeken middelen om dat wat ongreepbaar is, een vorm te geven die tot nadenken stemt. Daarbij heeft de Maranathakerk, gebouwd op het terrein van de Atlantikwall uit de Tweede Wereldoorlog, zich ontwikkeld tot een kerk met een cultureel profiel. Met de turbulente geschiedenis van de twintigste eeuw in haar genen, richt ze zich op 'vrede, hoop en geloof in de toekomst'. Dat betekent dat ze van de stad en haar inwoners houdt. Veel kunstenaars hebben dit appèl verstaan.

Jan Goossensen
jangoossensen@ziggo.nl



Natalia Dik, Sweelinckplein II, olieverf, 15 x 15 cm



contrast. Of Hagenaar Titus Meeuws die zich vastbeet in een weergave van de Conradkade. Hij noemt zichzelf geen 'fijnschilder', omdat hij met een losse toets toch veel aan de verbeelding van de kijker overlaat. Of kijk naar Joanna Quispel die op de Laan van Meerdervoort een beeldengroep opmerkte waar de meeste passanten aan voorbijgaan. En Hans Versfelt die het aandurfde de Johan de Wittlaan vast te leggen. Ogenscheinlijk een nietszeggende drukke weg, maar waar tientallen vlaggen van evenzoveel landen aan hoge masten het straatbeeld beheersen. Hier is de 'stad van vrede en recht' neergezet.

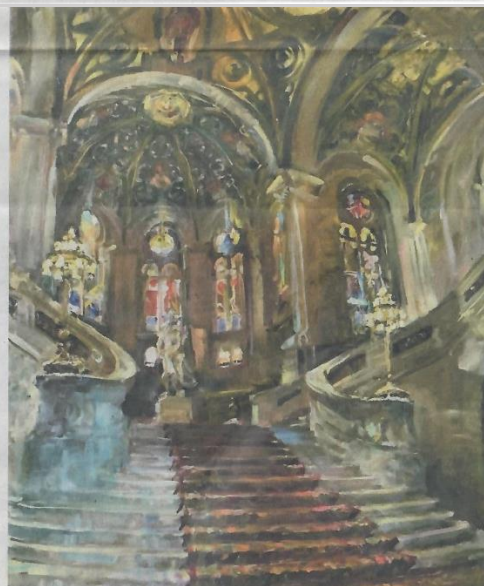
Het was inderdaad de bedoeling van de jubilerende Maranathakerk de kunstenaars te verleiden juist die stadswijken in te trekken waar ze normaal nooit komen. Want 'gewone' Haagse stadsgezichten in verf of inkt, dat zijn meestal geijkte afbeeldingen van het centrum: het eeuwige Binnenhof, het sfeervolle Lange Voorhout, de Gevangenpoort. Ook mooi, maar wel een tikje eenzijdig. Het kunstproject



Ton van Steenbergen, Koningsplein, tempera, 30 x 25 cm



Titus Meeuws, Conradkade, olieverf, 45 x 55 cm



Dorien van Diemen, Vredespaleis, interieur, olieverf, 80 x 70 cm

De expositie Haagse stadsgezichten rond de Maranathakerk is nog tot en met zondag 12 januari te zien bij Kunstzaal Van Heijningen, Noordeinde 152.

Bij deze expositie is een mapje met vijftien fraaie kunstkaarten verschenen; een selectie van de tentoongestelde werken.

Prijs: € 9,50. Voor bestellen zie www.maranathakerkdenhaag.nl